

Høringsnotat – endringer i reisegarantiforskriften

(oppbygging av egenkapitalen i Reisegarantifondet mv.)

Høringsfrist 15. september 2009

1. Hovedinnholdet i forslaget.....	1
2. Bakgrunnen for forslaget	2
2.1 Kort om reisegarantiordningen.....	2
2.2 Særlig om fondets egenkapital	2
2.3 Nærmere om hvorfor fondet er redusert.....	3
3. Oppbygging av Reisegarantifondets egenkapital.....	4
3.1 Hvilket nivå bør fondets egenkapital ligge på?	4
3.2 Økning av årsgebyret til Reisegarantifondet – ulike modeller	4
4. Andre forslag	7
4.1 Uoppfordret opplysningsplikt.....	7
4.2 Ansvar for virksomhetens representanter	8
5. Økonomiske og administrative konsekvenser	8
6. Utkast til endringer i reisegarantiforskriften.....	9

1. Hovedinnholdet i forslaget

Barne- og likestillingsdepartementet sender med dette forslag til endringer i reisegarantiforskriften på høring:

- Årsgebyret som turoperatørene/reisebyråene betaler til Reisegarantifondet økes for å få egenkapitalen til fondet opp på et forsvarlig nivå.
- Det presiseres i forskriften at turoperatørene/reisebyråene har en plikt til *uoppfordret* å gi Reisegarantifondet opplysninger som gjør det mulig for Reisegarantifondet å beregne en korrekt garanti.
- Det presiseres i forskriften at virksomhetens representanter (daglig leder/styret) vil kunne holdes ansvarlige dersom de holder tilbake informasjon overfor Reisegarantifondet.

Forslagene i dette høringsnotatet er utarbeidet i samråd med styret i Reisegarantifondet.

2. Bakgrunnen for forslaget

2.1 Kort om reisegarantiordningen

Reisegarantiordningen sikrer kunder mot konkurser i reisebransjen. Ordningen er hjemlet i lov 25. august 1995 nr. 57 om pakkereiser og reisegaranti (pakkereiseloven) kapittel 11. Utfyllende bestemmelser er gitt i forskrift 3. januar 2007 nr. 3 om reisegaranti og stiftelsen Reisegarantifondet (reisegarantiforskriften).

Reisegarantifondet er en privat stiftelse som administrerer reisegarantiordningen, og har gjort det siden 1982. Barne- og likestillingsdepartementet oppnevner to av de tre personene i fondets styre. Det tredje medlemmet oppnevnes av bransjen. Departementet er klageinstans for Reisegarantifondets vedtak.

Konkursbeskyttelsen gjelder ved kjøp av nærmere bestemte reisearrangementer med turistelement, bl.a. tradisjonelle pakkereiser. Begrunnelsen er at slike reiser regelmessig betales på forhånd. Arrangører og reisebyråer som selger garantipliktige reiser er forpliktet til å stille en individuell sikkerhet i form av en bankgaranti eller lignende overfor Reisegarantifondet. Dersom selskapet går konkurs vil kundene da få igjen sine forhåndsbetalinger gjennom Reisegarantifondet. Fondet vil også sørge for hjemreisen til eventuelle "strandede" turister.

Reisegarantiordningen gjennomfører forpliktelser i henhold til EØS-avtalen, nærmere bestemt rådsdirektiv 90/314/EF om pakkereiser artikkel 7. Direktivet sier imidlertid kun at det skal være en garantiordning eller forsikring som i tilfelle insolvens eller konkurs er tilstrekkelig til å sikre tilbakebetaling av innbetalte beløp og eventuell hjemtransport av forbrukeren. Det er opp til medlemslandene hvordan denne ordningen nærmere skal være utformet.

2.2 Særlig om fondets egenkapital

Grunntanken i reisegarantiordningen er at turoperatørene/reisebyråene skal stille en individuell garanti som ideelt sett til enhver tid skal dekke deres forpliktelser overfor kundene. Det hender likevel at de individuelle garantiene ikke er tilstrekkelige. Gjennom årene (fra 1982) har Reisegarantifondet bygget opp en egenkapital gjennom innbetalinger fra arrangørene og reisebyråene som stiller garanti. Dersom utilstrekkelig garanti er stilt, vil fondet trekke på disse reservene, slik at kundene holdes skadesløse. Renteinntektene fra egenkapitalen bidrar også til å dekke fondets driftsutgifter.

Per 31.12.2008 var fondets egenkapital på ca. kr 17 mill. Fondet er videre informert om to konkurser som vil medføre en reduksjon i dette beløpet med kr 4-5 mill, slik at det kan legges til grunn at egenkapitalen i fondet i realiteten er ca. kr 12 mill per juli 2009.

I 2003 stod fondet på sitt høyeste med ca. kr 30 mill i egenkapital. På grunn av en rekke konkurser der det har vært stilt utilstrekkelig garantier de siste årene, er fondet halvert på kort tid. Dette, sammen med reduksjon av rentenivået, har også medført at renteinntektene fra egenkapitalen ikke lenger er tilstrekkelige til å dekke utgiftene til fondets drift.

Frem til 2003 ble innbetaling til oppbygging av fondets egenkapital kalt "kollektiv garanti". For virksomhet som kun omsatte innenlands pakkereiser var innbetalingen standardisert til kr 1000. For øvrige arrangører ble den kollektive garantien beregnet i henhold til en skala basert på prosenter av den garantipliktige omsetningen. Den gang betalte hvert medlem av Reisegarantifondet minimum kr 5000 og maksimum kr 50 000 dersom de hadde utenlandsk omsetning. Ved forskriftsendring i 2003, da fondets egenkapital var på om lag kr 30 mill, ble innbetaling av kollektiv garanti erstattet med et flatt årsgebyr på kr 2000. Samtidig ble det foretatt innskjerpinger i beregningen av den individuelle garantien for de største aktørene, som nominelt utgjorde den største økonomiske risikoen for fondet. Det ble da vurdert at det ikke var nødvendig å bygge opp egenkapitalen ytterligere og at årsgebyret i hovedsak skal dekke Reisegarantifondets utgifter til administrasjon av reisegarantiordningen.

Reisegarantifondet har rapportert til departementet at det er behov for å bygge opp egenkapitalen igjen. Departementet er enig i dette. På denne bakgrunn foreslår departementet endringer i reisegarantiforskriften § 6, noe som behandles i punkt 3 nedenfor.

2.3 Nærmere om hvorfor fondet er redusert

Den individuelle garantien beregnes etter reisegarantiforskriften §§ 4 og 5. For de fleste arrangørene/reisebyråene beregnes garantien sjablonmessig og forenklet sagt slik at garantisummen skal gjenspeile de økonomiske forpliktelsene overfor kundene i årets toppmåned. Man legger i denne forbindelse til grunn bedriftens siste års regnskapstall, alternativt budsjettall (den høyeste av de to størrelsene).

Det ligger flere usikkerhetsfaktorer i beregningsmodellen, som jevnlig fører til tap for fondet. Dette gjelder særlig i forbindelse med nystartede virksomheter hvor fondet ikke har tidligere års regnskapstall å støtte seg på, og hvor man da er avhengig av budsjettall og andre opplysninger om den planlagte virksomheten. Det har vist seg at flere nystartede virksomheter villeder fondet mht. planlagt aktivitet, med den konsekvens at den individuelle garantien blir satt for lavt i forhold til risikoen.

Selv om fondet er oppmerksom på problemstillingen og har rutiner for å avdekke underrapporteringer mv. fra de garantipliktige, synes det klart at det ikke alltid vil være mulig for fondet å avdekke alle forhold som kan medføre at for lav garanti stilles. Det foreslås å tydeliggjøre opplysningsplikten og ansvar i den forbindelse, jf. punkt 4 nedenfor. For øvrig legger departementet til grunn at en må leve med at fondet risikerer tap som ikke dekkes av de individuelle garantiene og at denne risikoen må hensyntas som en stabil faktor. Fondet må følgelig ha tilstrekkelig egenkapital til å dekke slike situasjoner i fremtiden.

Departementet vil endelig påpeke at med dagens situasjon med lave renter samt halvering av fondet på få år, er fondets inntekter, dvs. renteinntekter fra egenkapitalen + årsgebyr på kr 2000, ikke tilstrekkelig til å dekke utgiftene til fondets drift. Fondet vil derfor tappes (antageligvis med mer enn kr 1 mill i året) bare på grunn av administrasjonskostnadene, dersom man ikke øker innbetalingen til fondet. Siden rentenivået varierer sterkt, er det vanskelig å regne med renteinntektene som en stabil faktor til dekning av fondets drift.

3. Oppbygging av Reisegarantifondets egenkapital

3.1 Hvilket nivå bør fondets egenkapital ligge på?

Spørsmålet er hvor stor egenkapitalen til fondet bør være. Det kan nevnes at i Danmark er det lovfestet en ambisjon om at fondets formue løpende skal svare til de to største tap som fondet har lidt siden 1997 (dansk pakkereiselov § 9). I norsk sammenheng var de to største tapene for fondet på henholdsvis kr 5,6 mill (2006) og kr 5,2 mill (2008). I henhold til de danske reglene skulle fondet da være på ca. kr 11 mill. En oversikt over konkurser og tap for fondet siden 1984 er vedlagt dette høringsnotatet.

Reisegarantifondet har rapportert til departementet at det etter deres syn er naturlig å ha et noe høyere krav til egenkapitalen, slik at man har en ytterligere buffer. Basert på historikk og skjønn om et sannsynlig behov, antar styret i Reisegarantifondet at egenkapitalen bør være på ca. kr 15 mill.

Det er også et poeng at en noe romsligere reserve vil innbære at arrangørenes belastning kan tas mer over tid. Dette i motsetning til en situasjon hvor to store konkurser tapper fondet helt, slik at de arrangørene som er i markedet på dette tidspunkt må bidra akutt til å bygge opp fondet igjen.

3.2 Økning av årsgebyret til Reisegarantifondet – ulike modeller

I henhold til pakkereiseloven § 11-1 fjerde ledd skal det "*... innbetales et årsgebyr til Reisegarantifondet, som i hovedsak skal dekke fondets utgifter til administrasjon av reisegarantiordningen.*"

Videre følger det av reisegarantiforskriften § 6 at:

"Den garantipliktige etter § 4 skal innbetale til fondet et årsgebyr, som fastsettes av Reisegarantifondets styre og stadfestes av departementet. Så lenge ikke annet er bestemt, skal gebyret være kr 2000. Gebyret skal i hovedsak dekke Reisegarantifondets utgifter til administrasjon av Reisegarantiordningen..."

Departementet mener at årsgebyret etter reisegarantiforskriften § 6, som for tiden er kr 2000, må økes. Årsgebyret bør dels dekke fondets driftsutgifter, dels benyttes til å bygge opp fondets egenkapital igjen.

Lovens og forskriftens ordlyd "i hovedsak" setter skranker for hvor mye av årsgebyret som kan brukes til å bygge opp fondet. Skal man gjeninnføre kollektiv garanti e.l. der hovedformålet er å bygge opp fondet, må loven endres. Lovendring

er en omfattende prosess, og departementet vil i denne omgang kun foreslå endringer i forskriften.

Hva som ligger i hovedsakelighetsbegrepet er ikke nærmere omtalt i forarbeidene. Etter departementets syn vil det være tilstrekkelig at mer enn halvparten av totalsummen gebyr skal gå til fondets drift. I så fall vil de resterende 49 % kunne brukes til oppbygging av fondet.

Medlemsmassen til Reisegarantifondet flukturerer, men utgjør for tiden ca. 750 arrangører/reisebyråer. Fondet har budsjettet med kr 3,4 mill til driftsutgifter for 2009.

Hvis man legger til grunn at "i hovedsak" betyr 51 %, blir det (for 2009) høyst kr 3,3 mill til oppbygging av fondet av et samlet gebyr på kr 6,7 mill. Fordelt flatt på 750 medlemmer blir dette kr 8933.

Loven og forskriften sier bare at den garantipliktige skal betale *et årsgebyr*, men sier ikke noe om dette skal være flatt eller differensiert. I dag er det altså et flatt gebyr på kr 2000.

Departementet ser at et flatt gebyr vil være enklest å administrere. Et gebyr for alle på kr 8000 vil gi innbetaling på kr 6 mill til fondet, og vil gi en fondsoppbygging på ca. kr 3 mill (uten tap og med renter fra egenkapital). Dersom man legger til grunn at fondet har et tap på kr 2 mill årlig, vil netto oppbygging være kr 1 mill årlig, hvilket vil innebære at det i utgangspunktet tar ca. 3 år å bygge opp fondet til kr 15 mill.

Medlemmene i Reisegarantifondet er imidlertid ikke en homogen gruppe når det gjelder bedriftenes størrelse og omsetning. Omsetningsvolumet gjenspeiles i garantivolumet: som nevnt skal garantien i prinsippet dekke virksomhetens forpliktelser i årets toppmåned. De fleste aktørene (477) stiller mellom kr 250 000 og 1 mill i garanti, mens 3 arrangører stiller større garanti enn kr 100 mill, se tabellen nedenfor. I 2008 stod de tre største turoperatørene for 68 % av garantivolumet. Departementet ser at dersom en vesentlig del av årsgebyret skal brukes til å bygge opp fondet, synes det rimelig at de store aktørene betaler mer enn de små.

Et alternativ er å dele medlemsmassen inn i fire klasser etter garantivolum, se tabell nedenfor.

Gebyrklasse	Garantivolum	Antall medlemmer
1	Garanti under kr 250 000	150
2	Garanti fra kr 250 000 til og med kr 1 mill	477
3	Garanti mellom kr 1 mill til og med kr 100 mill	120
4	Garanti over kr 100 mill	3

Reisegarantiforskriften § 7 om betaling av gebyr til finansiering av pakkereisenemnda har også en inndeling i gebyrklasser etter garantivolum. Det er imidlertid vesentlig lavere beløp som innkreves til pakkereisenemnda enn det som foreslås her for årsgebyr til Reisegarantifondet (kr 2 mill mot kr 6 mill).

Belastningen på de minste aktørene ville etter departementets syn kunne bli urimelig høy med de samme intervallene som fremgår av gjeldende § 7. Det foreslås derfor en annen inndeling i gebyrklasser enn det som følger av § 7.

Departementet vil med dette foreslå følgende modell for økning av årsgebyret, der det differensieres etter arrangørenes/reisebyråenes garantivolum:

Utgangspunktet er Reisegarantifondets budsjetterte driftskostnader for 2009, som er kr 3,4 mill. For å ivareta begrensingen i loven om at årsgebyret hovedsakelig skal dekke Reisegarantifondets administrasjonskostnader, foreslås at det skal innkreves 40 % gebyr i tillegg, som da kan gå til oppbygging av fondet. Samlede gebyr fordeles ved å dele opp medlemsmassen i fire gebyrklasser, jf. tabellen ovenfor. Fordelingsnøkkelen kan for eksempel være 1:2:5:20, dvs. at de største betaler 20 ganger mer enn de minste.

I rene tall blir da fordelingen slik: Administrasjon 3,4 mill, oppbygging av fond kr 2,3 mill, samlet kr 5,7 mill.

Fordelt på de 4 gebyrklassene, tallstørrelsene rundet av og vektet slik at de betaler i forholdet 1:2:5:20, får man følgende tall:

Gebyrklasse	Antall medlemmer	Gebyrsats	Sum gebyr
1	150	3 500	525 000
2	477	7 000	3 339 000
3	120	17 500	2 100 000
4	3	70 000	210 000
Sum	750		6 174 000

Skulle man fordele kr 6 174 000 flatt på 750 medlemmer, ville årsgebyret til sammenlikning bli på kr 8 232.

Med en differensiert modell som ovenfor vil de fleste aktørene få en moderat økning fra dagens kr 2000, mens de store må betale forholdsvis mye mer. De store aktørene har likevel mange flere kunder å fordele årsgebyret på. De tre store aktørene som vil sortere i klassen med over kr 100 mill i garanti har til sammen vel 900 000 passasjerer, og en utjevning på disse tilsvarer 23 øre per passasjer.

Det kan videre tenkes ulike modeller for hvordan gebyret skal fastsettes. En mulighet er å bygge inn fleksibilitet i systemet, slik at styret i Reisegarantifondet hvert år vurderer gebyrsatsene og kan fremme forslag til departementet om å godkjenne endrede satser. En tilsvarende modell er valgt for gebyret til finansiering av pakkereisenemnda, jf. reisegarantiforskriften § 7. På denne måten vil gebyrene kunne heves og senkes i tråd med fondets egenkapitalsituasjon uten at forskriftsendring vil være nødvendig. I denne forbindelse vil det kunne være

hensiktsmessig å ta prinsipiell stilling til hvor stort fondet bør være. En mulighet er å nedfelle i forskriften at årsgebyret skal vedlikeholde en egenkapital på nivå med kr 15 mill (i tillegg til driften).

Ulempen med en slik fleksibel ordning er at forskriftsteksten over tid kan bli utdatert, slik at det ikke går an å lese ut av forskriften hva gjeldende gebyrsatser er.

Departementet ber om høringsinstansenes synspunkter på de ulike alternativene som det er redegjort for ovenfor, bl.a. om det bør være et flatt eller differensiert gebyr. Reisegarantifondet har rapportert til departementet at det overordnede for styret er at fondet i løpet av 1-3 år har en egenkapital på ca. kr 15 mill. Dette kan oppnås med et flatt gebyr på kr 8000 eller et differensiert gebyr som redegjort for ovenfor.

I utkast til forskriftstekst har departementet tatt utgangspunkt i en differensiert modell som er fleksibel ved at gebyrsatsene kan endres etter forslag fra styret i Reisegarantifondet og stadfesting av departementet. Det vises til utkastet til § 6 nedenfor.

4. Andre forslag

4.1 Uoppfordret opplysningsplikt

Det følger av pakkereiseloven § 11-2 første ledd at Reisegarantifondet kan gi de pålegg som er nødvendige for å sikre at bestemmelsene om reisegaranti etterleves. Herunder kan Reisegarantifondet gi pålegg om å gi opplysninger som er relevante når det gjelder å fastsette korrekt garanti.

Som ledd i den alminnelige kontrollen med at garantier fastsettes korrekt, skal den garantipliktige etter reisegarantiforskriften § 11 hvert år sende inn en egenerklæring med budsjettet omsetning og dessuten revisorbekreftede regnskapstall for foregående år.

Reisegarantiforskriften § 9 gir styret i Reisegarantifondet hjemmel til å fastsette en høyere garanti enn standardsatsene dersom det oppstår risiko for tap som ikke dekkes av den individuelle garantien eller ved en vesentlig økning i omsetningsvolumet i kalenderåret. Det følger videre av bestemmelsen at *"Arrangøren plikter å gi de opplysninger som er nødvendige for å vurdere om garantien skal økes."*

Etter Reisegarantifondets oppfatning, som departementet deler, har arrangøren/reisebyrået med dette en plikt til *uoppfordret* å gi nødvendig informasjon, f.eks. dersom det faktiske salget økes i forhold til budsjettet eller den informasjon som er formidlet til fondet. Fondet har merket seg at flere arrangører ikke overholder dette, noe som medfører en økt risiko for tap for fondet, jf. punkt 2.3 ovenfor. Departementet vil derfor foreslå å presisere i forskriften § 9 at opplysninger skal gis *uoppfordret*, slik at det helt klart fremgår av forskriften at informasjonsplikten ikke bare gjelder ved direkte spørsmål fra fondet. Det vises til utkastet til forskriftsendring § 9 annet ledd.

4.2 Ansvar for virksomhetens representanter

Departementet vil også foreslå å tydeliggjøre i forskriften at brudd på bestemmelsen om informasjonsplikt kan innebære at virksomhetens representanter (daglig leder/styret) vil kunne bli holdt personlig ansvarlige for tap som Reisegarantifondet lider fordi den individuelle garantien har blitt satt for lavt som følge av feilaktig informasjon eller dersom virksomheten har mangelfulle rutiner for å gi fondet den til enhver tid nødvendige informasjon.

Riktignok vil man kunne komme til samme resultat etter alminnelige erstatningsrettlige regler og/eller regler om styreansvar i aksjelovgivningen. Etter departementets syn vil en tydeliggjøring i forskriften likevel være ønskelig ut fra pedagogiske og preventive hensyn.

Det vises til forslaget § 9 annet ledd.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslagene vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige. Reisegarantifondet er en privat stiftelse som er selvfinansiert.

Forslagene vil medføre økte økonomiske forpliktelser for reiseselskapene som stiller garanti til Reisegarantifondet, avhengig av hvilken modell som velges. Departementet antar at det er nødvendig å innkreve ca. kr 6 mill i årsgebyr (mot dagens ca. kr 1,5 mill) for å få fondets egenkapital opp på et forsvarlig nivå i løpet av 1-3 år. Denne summen fordeles på medlemmene av Reisegarantifondet, som for tiden utgjør 750 reisebyråer/arrangører. Med en differensiert modell vil de små og mellomstore aktørene få en moderat økning på kr 1500 og kr 5000 sammenliknet med i dag, mens de største vil få en nominelt stor økning. De største aktørene er likevel så store i forhold til de små at byrdene ikke antas å være urimelige. Alternativt, om man velger en modell med flatt gebyr på f.eks. kr 8000 vil alle få en relativt (nominelt) moderat økning på kr 6000. Departementet tar sikte på at økningen gjøres gjeldende fra og med driftsåret 2010 med innbetaling 1. desember 2009. En tydeliggjøring av opplysningsplikten og styransvaret som foreslått i punkt 4 og utkast til forskrift § 9 medfører i og for seg ikke nye forpliktelser for næringslivet, da man vil kunne komme til samme resultater etter gjeldende rett.

Forslagene vil styrke Reisegarantifondet økonomisk. Formålet er at egenkapitalen kommer opp på et forsvarlig nivå i forhold til risikoen for tap som følge av for lav individuell garantistillelse som fondet erfaringsmessig må regne med. Videre vil økt innbetaling av årsgebyr sikre at fondet har inntekter til å møte driftsutgiftene, slik at driftsutgiftene ikke tapper fondets egenkapital. En tydeliggjøring av opplysningsplikten og styreansvaret som foreslås i § 9 antas å virke preventivt, og vil dermed kunne ha positive økonomiske og administrative konsekvenser for fondet.

6. Utkast til endringer i reisegarantiforskriften

I forskrift 3. januar 2007 nr. 3 om reisegaranti og stiftelsen Reisegarantifondet gjøres følgende endringer:

Nåværende ordlyd § 6:

§ 6. Innbetaling til fondet - årsgebyr

Den garantipliktige etter § 4 skal innbetale til fondet et årsgebyr som fastsettes av Reisegarantifondets styre og stadfestes av departementet. Så lenge ikke annet er bestemt, skal gebyret være kr 2.000. Gebyret skal i hovedsak dekke Reisegarantifondets utgifter til administrasjon av reisegarantiordningen. Innbetaling skal første gang skje samtidig med garantistillelsen, og senere innen 1. desember hvert år for det påfølgende driftsår.

Forslag til ny ordlyd § 6:

§ 6. Innbetaling til fondet - årsgebyr

Den garantipliktige etter § 4 skal innbetale et årsgebyr til Reisegarantifondet. Gebyrmassen skal dels dekke Reisegarantifondets utgifter til administrasjon av reisegarantiordningen, dels vedlikeholde fondets egenkapital.

Virksomhetene som stiller garanti til Reisegarantifondet deles opp i følgende fire gebyrklasser:

Gebyrklasse 1: Virksomheter som stiller garanti under kr 250.000

Gebyrklasse 2: Virksomheter som stiller garanti fra kr 250.000 til og med kr 1.000.000

Gebyrklasse 3: Virksomheter som stiller garanti mellom kr 1.000.000 til og med kr 100.000.000

Gebyrklasse 4: Virksomheter som stiller garanti over kr 100.000.000.

Årsgebyret for året 2010 fastsettes slik:

For virksomhet i gebyrklasse 1: kr 3.500

For virksomhet i gebyrklasse 2: kr 7.000

For virksomhet i gebyrklasse 3: kr 17.500

For virksomhet i gebyrklasse 4: kr 70.000.

Så lenge ikke annet er bestemt gjelder gebyrsatsene for 2010. De påfølgende driftsår kan styret i Reisegarantifondet foreslå andre gebyrsatser med siktemål at fondets egenkapital vedlikeholdes på et nivå på kr 15.000.000 i tillegg til driften. Slike forslag skal eventuelt oversendes departementet innen 1. oktober forut for det aktuelle driftsår og må godkjennes av departementet før endrede gebyr kan innkreves av Reisegarantifondet.

Innbetaling skal første gang skje sammen med garantistillelsen, og senere innen 1. desember hvert år for det påfølgende driftsår.

§ 9 skal lyde:

§ 9. Fastsettelse av høyere garanti

Dersom det for en virksomhet oppstår risiko for tap som ikke dekkes av den individuelle garantien, kan styret fastsette en høyere garanti enn det som følger av § 5 annet, fjerde og femte ledd. Dette gjelder også ved vesentlig økning i omsetningsvolumet i kalenderåret.

Arrangøren plikter både uoppfordret og på forespørsel å gi de opplysninger til Reisegarantifondet som er nødvendige for å vurdere om garantien skal økes. Brudd på opplysningsplikten kan innebære at virksomhetens representanter (daglig leder/styret) blir holdt personlig ansvarlige for tap som fondet lider fordi den individuelle garantien har blitt satt for lavt som følge av feilaktig informasjon. Det samme gjelder dersom virksomheten har mangelfulle rutiner for å gi fondet den til enhver tid nødvendige informasjon.